

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Marek Kolasiński

Sędziowie: SA Marcin Łochowski (spr.)

SA Agata Zając

Protokolant: Katarzyna Łopacińska

**po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2016r. w Warszawie
na rozprawie**

sprawy z powództwa P

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

z udziałem zainteresowanego E

o zawarciu umowy sprzedaży energii elektrycznej

na skutek apelacji powoda

**od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów**

z dnia 12 listopada 2014 r.

sygn. akt XVII AmE 134/13

1. oddala apelację;

2. zasądza od P

na rzecz Prezesa Urzędu

Regulacji Energetyki i E

**kwoty po 540 zł (pięćset czterdzieści złotych) tytułem
zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

J. P.

Uzasadnienie:

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki po rozpatrzeniu wniosku przedsiębiorcy

z siedzibą w miejscowości obecnie: E

– k.386), decyzją z dnia 19 września 2013 r. Nr OŁO – 5111-4(34)/2013/HZ orzekł zawarcie pomiędzy przedsiębiorstwami E

a P z siedzibą w umowy sprzedaży energii elektrycznej, wytworzonej w odnawialnym źródle energii – bloku energetycznym nr 9, opalanym biomasą, o mocy 205 MW, zlokalizowanym w elektrowni położonej w miejscowości gmina

Prezes URE wskazał, że P nie uzyskał dotąd statusu sprzedawcy z urzędu na podstawie art. 9i ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 1059 ze zm. – dalej, jako: „p.e.”), tj. nie został wyłoniony w drodze przetargu i nie został wyznaczony decyzją Prezesa URE. Jednak na podstawie art. 9a ust. 6 p.e. ciąży na nim obowiązek zakupu energii wyprodukowanej w odnawialnym źródle energii. W ocenie Prezesa URE, stosownie do art. 10 ustawy z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2010 r. Nr 21, poz. 104 – dalej, jako: „ustawa z 8 stycznia 2010 r.”) do dnia wyłonienia sprzedawcy z urzędu, podmiotem obowiązany do zakupu energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii, o którym mowa w art. 9a ust. 6 p.e., przyłączonych do sieci dystrybucyjnej lub przesyłowej jest podmiot wykonujący zadania sprzedawcy z urzędu. Prezes URE nie zgodził się natomiast z poglądem, iż P

został zobowiązany do wykonywania zadań sprzedawcy z urzędu wyłącznie w zakresie określonym przez przepisy przejściowe zawarte w ustawie z dnia 4 marca 2005 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz ustawy – Prawo ochrony środowiska (Dz.U. Nr 62, poz. 552 ze zm. – dalej, jako: „ustawa z 4 marca 2005 r.”). Stwierdził ponadto, iż zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z 4 marca 2005 r., przedsiębiorstwo energetyczne wyodrębnione z przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo w celu zapewnienia operatorowi systemu dystrybucyjnego niezależności pod względem formy prawnej w rozumieniu art. 9d ust. 1 p.e., posiadające koncesję na obrót paliwami gazowymi lub energią elektryczną oraz zajmujące się sprzedażą paliw gazowych lub energii elektrycznej odbiorcom tych paliw lub energii, przyłączonym do sieci operatora systemu dystrybucyjnego było obowiązane, do dnia 30 czerwca 2007 r., świadczyć usługę kompleksową odbiorcom przyłączonym do sieci operatora tego systemu – niekorzystającym z prawa wyboru sprzedawcy. Zaś, w myśl art. 10 ust. 2 ustawy z 4 marca 2005 r., przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w ust. 1, w okresie od dnia 1 lipca 2007 r. do czasu wyznaczenia przez Prezesa URE lub wyłonienia w drodze przetargu sprzedawcy z urzędu, na zasadach określonych w art. 9i p.e., wykonywać miało zadania sprzedawcy z urzędu dla odbiorców przyłączonych do sieci operatora systemu dystrybucyjnego, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1. Na podstawie art. 10 ustawy z 8 stycznia 2010 r. do dnia wyłonienia sprzedawcy z urzędu, podmiotem obowiązany do zakupu energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii, o którym mowa w art. 9a ust. 6 p.e., przyłączonych do sieci dystrybucyjnej lub przesyłowej, jest podmiot wykonujący zadania sprzedawcy z urzędu.

P wniósł od tej decyzji odwołanie, zaskarżając ją w całości i zarzucając jej naruszenie:

- art. 10 ust. 1 i ust. 2 w zw. z art. 11 ustawy z 4 marca 2005 r. w zw. z art. 10 ustawy z 8 stycznia 2010 r. w zw. z art. 9a ust. 6 p.e. przez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że powód jest podmiotem wykonującym zadania sprzedawcy z urzędu w zakresie nabywania energii elektrycznej wyprodukowanej w odnawialnym źródle energii, przyłączonym do sieci przesyłowej, podczas gdy przepisy te nie dają podstaw do wyznaczenia powoda jako podmiotu zobowiązanego do zakupu energii elektrycznej w trybie art. 9a ust. 6 p.e. ze źródła przyłączonego do sieci przesyłowej

na obszarze działania powoda lub operatora systemu dystrybucyjnego, o którym mowa w art. 10 ust.1 pkt 1 ustawy z 4 marca 2005 r.;

- art. 8 ust. 1 p.e. przez wydanie przez pozwanego decyzji orzekającej zawarcie umowy w sytuacji, gdy z przepisów powszechnie obowiązujących lub aktu administracyjnego nie wynika obowiązek powoda do zakupu energii elektrycznej w trybie art. 9a ust. 6 p.e. ze źródła przyłączonego do sieci przesyłowej na obszarze działania powoda lub operatora systemu dystrybucyjnego, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z 4 marca 2005 r.;

- art. 2, 7, 22 i 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 10 ust. 1 i ust. 2 w zw. z art. 11 ustawy z 4 marca 2005 r. w zw. z art. 10 ustawy z 8 stycznia 2010 r. przez dokonanie wykładni rozszerzającej przepisów określających obowiązek publicznoprawny zakupu energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i uznanie, że z wyżej wymienionych przepisów prawa materialnego wynika, iż powód jest podmiotem zobowiązanym do zakupu energii elektrycznej w trybie art. 9a ust. 6 p.e.;

- art. 8 ust. 1 p.e. w zw. z art. 63 § 2 k.p.a. przez orzeczenie zawarcia umowy ponad treść złożonego przez zainteresowanego wniosku o wszczęcie postępowania;

- art. 8 ust. 1 p.e. w zw. z art. 65 ust. 1 k.c. w zw. z art. 7, 77, 80 k.p.a. przez wadliwą wykładnię treści oświadczeń woli złożonych przez

zainteresowanego przed wszczęciem postępowania przed Prezesem URE, jak i w jego trakcie, co w efekcie prowadziło do orzeczenia zawarcia umowy poza zakresem sporu pomiędzy stronami;

- art. 5 ust. 2 pkt. 1 p.e. w zw. z art. 8 ust. 1 p.e. przez wydanie decyzji orzekającej zawarcie pomiędzy powodem a zainteresowanym o treści nie zawierającej elementów przedmiotowo istotnych, a w konsekwencji ukształtowanie stosunku zobowiązaniowego w sposób sprzeczny z przepisami p.e., mogący powodować jego nieważność na podstawie art. 58 k.c.;

- § 6 ust. 4 i 9 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 października 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzenia danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii (Dz.U. z 2012 r., poz. 1229) w zw. z art. 8 ust.1 p.e. przez uznanie, iż wprowadzenie do umowy postanowień dotyczących sytuacji nie zaliczenia energii elektrycznej wytworzonej w bloku nr 9 do energii ze źródeł odnawialnych jest bezprzedmiotowe.

W oparciu o te zarzuty skarżący wniósł o zmianę w całości decyzji Prezesa URE z dnia 19 września 2013 r. przez orzeczenie braku obowiązku P... zakupu energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii – bloku energetycznym nr 9, opalanym biomasą, o mocy 205 MW, zlokalizowanym w elektrowni położonej w miejscowości ... oferowanej przez ... w trybie art. 9a ust. 6 p.e., ewentualnie o jej uchylenie w całości.

Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania. W ocenie Prezesa URE, powód, jako sprzedawca z urzędu (a faktycznie podmiot wykonujący zadania sprzedawcy z urzędu) terytorialnie właściwy dla źródła odnawialnego

zainteresowanego, jest zobligowany do zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej wytworzonej w tym źródle. Zdaniem pozwanego, nieuzasadniona jest interpretacja powoda, iż treść art. 11 ustawy z 4 marca 2005 r. nie nakłada obowiązku zakupu energii wytworzonej w odnawialnych źródłach przyłączonych do sieci innej niż dystrybucyjna.

Zainteresowany w sprawie – E . wniósł o oddalenie odwołania w całości. Zainteresowany wskazał, że dla prawidłowego rozstrzygnięcia istotne jest, że art. 11 ustawy z 4 marca 2005 r. nie może być rozpatrywany w oderwaniu od normy prawnej faktycznie kształtującej treść obowiązku, czyli art. 9a ust. 6 p.e. W jego ocenie, art. 9a ust. 6 p.e. nie ogranicza się tylko do wytwórców energii w odnawialnym źródle przyłączonych do sieci dystrybucyjnej. Przeciwnie, wynika z niego, że obowiązek dotyczy „odnawialnych źródeł energii przyłączonych do sieci znajdujących się w obszarze działania sprzedawcy z urzędu” i jako taki nie może być rozpatrywany na podstawie art. 11 ustawy zmieniającej z 4 marca 2005 r. w oderwaniu od treści art. 9a ust. 6 p.e.

Wyrokiem z dnia 12 listopada 2014 r. r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie i obciążył P kosztami postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił, że E posiada koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania energii elektrycznej, udzieloną decyzją Prezesa URE z dnia 20 października 1998 r., z okresem obowiązywania do dnia 1 listopada 2025 r. Jeden z bloków energetycznych, będący źródłem produkowanej przez E energii – blok nr 9 o mocy 205 MW zlokalizowany jest w elektrowni położonej w miejscowości . Blok ten jest opalany biomasą, będącą

źródłem energii odnawialnej. Blok ten jest przyłączony do sieci przesyłowej na mocy umowy Nr RS/GDF/ 2011/BLOK9 o przyłączenie do sieci przesyłowej z 3 kwietnia 2012 r. To źródło energii odnawialnej zostało objęte koncesją E na podstawie decyzji Prezesa URE z dnia 7 grudnia 2012 r., zmieniającej pierwotną koncesję z dnia 20 października 1998 r. Blok nr 9 został uruchomiony 7 października 2012 r., z tym, że w celu zapewnienia jego stabilnej pracy do 1 kwietnia 2013 r. znajdował się w okresie optymalizacji rozruchowej. Z chwilą uzyskania technicznej stabilności pracy bloku nr 9 E1 zaoferowała P1 zakup energii elektrycznej wytworzonej w ww. źródle odnawialnym w trybie, o jakim mowa w art. 9a ust. 6 p.e. Mimo prowadzonych rozmów strony nie porozumiały się co do zawarcia umowy. P1 wskazał, iż nie jest sprzedawcą z urzędu, o którym mowa w art. 9a ust. 6 p.e., zobowiązanym do zakupu energii wytworzonej we tym odnawialnym źródle energii (OZE). Podnosił, iż nie został wybrany na sprzedawcę z urzędu w drodze przetargu, ani też nie jest wyznaczony takim sprzedawcą decyzją Prezesa URE, co potwierdza również brak jakichkolwiek zmian w tym zakresie w przyznanej P1 koncesji. Nadto, jednostka wytwórcza OZE E została przyłączona do sieci przesyłowej .., co przesądza, że P1 nie posiada statusu sprzedawcy z urzędu względem E

W toku postępowania na skutek postanowienia Prezesa URE z 19 lipca 2013 r. Nr OŁO -5111-4(24)/201/HZ/1130, wydanego na podstawie art. 8 ust. 2 p.e. na wniosek E .., energia elektryczna wytworzona w bloku nr 9 sprzedawana była po cenie i na warunkach określonych w we wniosku z dnia 8 kwietnia 2013 r. o rozstrzygnięcie sporu dotyczącego odmowy zawarcia przez powoda umowy sprzedaży energii elektrycznej.

Przedsiębiorstwo P

(poprzednio:

w

) posiada koncesję na wykonywanie

działalności gospodarczej w zakresie obrotu energią elektryczną udzieloną decyzją Prezesa URE z dnia 17 listopada 1998 r. o Nr OEE/14/2690/U/1/98/AP. Przedsiębiorstwo to świadczyło usługi kompleksowe odbiorcom w gospodarstwach domowych, niekorzystającym z prawa wyboru sprzedawcy, a od 1 lipca 2007 r. wykonuje zadania sprzedawcy z urzędu dla tych odbiorców z powodu niewyznaczenia przez Prezesa URE lub wyłonienia w drodze przetargu sprzedawcy z urzędu. Przedsiębiorstwo to zostało wyodrębnione z przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo.

W ocenie Sądu Okręgowego, odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Powód w okresie objętym sporem pełnił rolę sprzedawcy z urzędu, o jakim mowa w art. 3 pkt 29 p.e. Definicja sprzedawcy z urzędu wskazana w tym przepisie wskazuje, że jest nim przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję na obrót paliwami gazowymi lub energią elektryczną, świadczące usługi kompleksowe odbiorcom w gospodarstwach domowych niekorzystającym z prawa wyboru sprzedawcy. Jakkolwiek przepis art. 9i p.e. wskazuje, że sprzedawcę z urzędu wyłania Prezes URE bądź w drodze przetargu, bądź w drodze decyzji, zaś w stosunku do powoda żaden z tych trybów nie miał zastosowania, to jednak powód jest sprzedawcą z urzędu *ex lege*. Mianowicie w przepisach przejściowych ustawy z 4 marca 2005 r., tj. w art. 9 – 11 uregulowano kwestie związane z pełnieniem funkcji sprzedawcy z urzędu do czasu wyłonienia tego podmiotu na zasadach określonych w art. 9i p.e. W szczególności art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z 4 marca 2005 r. wskazuje, że przedsiębiorstwo energetyczne spełniające łącznie następujące warunki: 1) wyodrębnione z przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo w celu zapewnienia operatorowi systemu dystrybucyjnego niezależności pod względem formy prawnej w rozumieniu art. 9d ust. 1 p.e., 2) posiadające koncesję na obrót paliwami gazowymi lub energią elektryczną,

3) zajmujące się sprzedażą paliw gazowych lub energii elektrycznej odbiorcom tych paliw lub energii, przyłączonym do sieci operatora, o którym mowa w pkt 1 – jest obowiązane, do dnia 30 czerwca 2007 r., świadczyć usługę kompleksową odbiorcom niekorzystającym z prawa wyboru sprzedawcy, przyłączonym do sieci operatora systemu dystrybucyjnego, o którym mowa w pkt 1. Z kolei w myśl ustępu 2 tego przepisu wskazane w pkt 1 przedsiębiorstwo energetyczne w okresie od dnia 1 lipca 2007 r. do czasu wyznaczenia przez Prezesa URE lub wyłonienia w drodze przetargu sprzedawcy z urzędu, na zasadach określonych w art. 9i ustawy wymienionej w art. 1, wykonuje zadania sprzedawcy z urzędu dla odbiorców przyłączonych do sieci operatora systemu dystrybucyjnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 1. Według Sądu I instancji, nie ma przy tym znaczenia, że koncesja Pł nie określa go jako sprzedawcy z urzędu, skoro funkcje takie wykonuje on z mocy samego prawa, bez potrzeby wydawania decyzji administracyjnej w tym przedmiocie.

Regulacja ta oznacza, że do czasu wyłonienia sprzedawcy z urzędu w trybie art. 9i p.e. na przedsiębiorstwie wykonującym zadania sprzedawcy z urzędu ciążyą wszystkie obowiązki określone w przepisach prawa, które zostały nałożone na sprzedawców z urzędu. Jednym z takich obowiązków jest wprowadzony ustawą z 4 marca 2005 r. obowiązek zakupu energii wyprodukowanej w OZE, o jakim mowa w art. 9a ust. 6 p.e.

Przepis ten w niezmienionym brzmieniu od dnia 9 sierpnia 2010 r. (z nieistotnymi z punktu widzenia niniejszej sprawy zmianami wprowadzonymi przez ustawę z dnia 19 sierpnia 2011 r., Dz.U. z 2011 r. Nr 205, poz. 1208) stanowi, że sprzedawca z urzędu jest obowiązany, w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 9, do zakupu energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii przyłączonych do sieci dystrybucyjnej lub przesyłowej znajdującej się na terenie obejmującym obszar działania tego sprzedawcy, oferowanej przez przedsiębiorstwo

energetyczne, które uzyskało koncesję na jej wytwarzanie lub zostało wpisane do rejestru, o którym mowa w art. 9p ust. 1 p.e.; zakup ten odbywa się po średniej cenie sprzedaży energii elektrycznej w poprzednim roku kalendarzowym, o której mowa w art. 23 ust. 2 pkt 18 lit. b) p.e.

Sąd Okręgowy wskazał, że istotny jest także przepis art. 11 ustawy z 4 marca 2005 r., który wskazywał, że do czasu wyłonienia, w drodze przetargu, lub wyznaczenia przez Prezesa URE sprzedawcy z urzędu, na zasadach określonych w art. 9i p.e., obowiązek, o którym mowa w art. 9a ust. 6 p.e. – określony wówczas jako obowiązek sprzedawcy z urzędu zakupu energii wytworzonej w OZE przyłączonych do sieci znajdujących się na obszarze działania sprzedawcy z urzędu – wykonują przedsiębiorstwa energetyczne obowiązane na podstawie art. 9 do zawarcia umowy sprzedaży z odbiorcami energii elektrycznej albo na podstawie art. 10 do świadczenia usługi kompleksowej odbiorcom energii elektrycznej; obowiązek zakupu energii elektrycznej z OZE dotyczy źródeł przyłączonych do sieci, do której są przyłączeni odbiorcy energii elektrycznej, z którymi przedsiębiorstwo energetyczne ma obowiązek zawrzeć umowę sprzedaży albo którym ma obowiązek świadczyć usługę kompleksową. W świetle wykładni językowej regulacja ta ograniczała, zdaniem Sądu I instancji, obowiązek przedsiębiorstw dystrybucyjnych nabywania energii tylko od OZE przyłączonych do sieci dystrybucyjnej tych przedsiębiorstw.

Niemniej jednak kolejna nowelizacja przepisów p.e. dokonana w 2010 r. spowodowała, że obowiązek zakupu energii z OZE objął także tych wytwórców którzy są przyłączeni do sieci przesyłowej. Wskazuje na to jednoznacznie treść art. 10 ustawy z 8 stycznia 2010 r., która, potwierdzając obowiązek zakupu energii elektrycznej wytworzonej w OZE przez podmiot wykonujący zadania sprzedawcy z urzędu do czasu wyłonienia sprzedawcy z urzędu, wskazuje, że chodzi o energię wytworzoną w odnawialnych źródłach energii, przyłączonych do sieci dystrybucyjnej lub przesyłowej. Podobnej

treści odniesienie się do tych samych sieci znalazło się w zmienionym tą samą nowelizacją przepisie art. 9a ust 6 p.e., który wprost wskazał, że obowiązek zakupu dotyczy energii wyprodukowanej przez wytwórców przyłączonych zarówno do sieci dystrybucyjnej jak i przesyłowej.

Według Sądu Okręgowego, wykładnia literalna aktualnie obowiązujących przepisów nie pozostawia wątpliwości, że OZE przyłączone tak do sieci przesyłowej, jak i dystrybucyjnej korzystają z uprzywilejowania związanego z nabywaniem wytworzonej w nich energii po cenach określonych przez ustawę. Brak jest też, zdaniem Sądu I instancji, ważnych racji, aby nadać powołanemu przepisowi interpretację zwążającą, że obowiązek zakupu odnosi się tylko do źródeł przyłączonych do sieci dystrybucyjnej, jak zdawał się sugerować to powód.

Zdaniem Sądu Okręgowego, także zaprezentowana sekwencja zmian ustawodawstwa dotyczącego obowiązku zakupu energii wytworzonej w OZE pozwala w oparciu o zasadę prawa (regułę kolizyjną), jaką jest reguła *lex posterior derogat legi priori* na ustalenie, że każdy podmiot, wydzielony z przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo, który mocą przepisów art. 9 i 10 nowelizacji p.e. z 4 marca 2005 r. miał obowiązek świadczyć usługę kompleksową odbiorcom niekorzystającym z prawa wyboru sprzedawcy przyłączonym do sieci operatora systemu dystrybucyjnego – do czasu wyłonienia sprzedawcy z urzędu ma obowiązek zakupu energii z OZE od wytwórców przyłączonych zarówno do sieci dystrybucyjnej jak i do sieci przesyłowej. Nie budzi wątpliwości, że prawo ustanowione później, tj. art. 9a ust 6 p.e. w brzmieniu nadanym mu w 2010 r., pochodzące z aktu prawnego o tej samej mocy i tym samym stopniu szczegółowości, co art. 11 ustawy z 4 marca 2005 r., wskazujące wprost na obowiązek zakupu energii zarówno od wytwórców przyłączonych do sieci dystrybucyjnej, jak i przesyłowej, należy stosować przed prawem ustanowionym wcześniej, tj. art. 11 ustawy zmieniającej z 4 marca 2005 r., wskazującym na obowiązek zakupu energii

tylko od odbiorców przyłączonych do sieci dystrybucyjnej. Oznacza to, że przepis art. 11 ustawy z 4 marca 2005 r. w zakresie, w jakim wskazywał, że obowiązek zakupu odnosi się li tylko do podmiotów przyłączonych do sieci dystrybucyjnej stracił swoją aktualność na rzecz przepisu nowszego dotyczącego tej samej materii i przepis art. 11 ustawy z 4 marca 2005 r. w tym zakresie nie może mieć zastosowania do sprawy zakupu energii będącej przedmiotem sporu.

Sąd Okręgowy uznał jednak, że przepis art. 11 ustawy z 4 marca 2005 r. nie został całkowicie wyeliminowany z obrotu prawnego, gdyż skutkiem braku innych, późniejszych przepisów regulujących kwestię podmiotu zobowiązanego do wykonywania obowiązku zakupu energii do czasu wyłonienia sprzedawcy z urzędu – to właśnie on wskazuje na podmiot zobowiązany do wykonywania obowiązku sprzedawcy z urzędu, o jakim mowa w art. 9a ust. 6 p.e. – gdyż nadaje status sprzedawcy z urzędu aż do czasu wyłonienia takiego sprzedawcy w trybie art. 9i p.e. podmiotom zdefiniowanym w art. 9 i 10 p.e., czyli także powodowi.

Rozumowanie powoda odwołujące się do kluczowej roli przepisu art. 11 ustawy z 4 marca 2005 r. w zakresie, w jakim reguluje rodzaj sieci, do jakich jest przyłączony producent, nie tylko nie uwzględnia późniejszych norm prawnych, ale również abstrahuje od *ratio legis* przepisów dotyczących obowiązku zakupu energii ze źródeł odnawialnych, które miały na celu wprowadzenie systemu wsparcia dla energii pochodzącej z OZE. Przyjęcie forsowanej przez powoda koncepcji, wyłączającej z systemu wsparcia wytwórców przyłączonych do sieci przesyłowej, czyniłby ten system iluzorycznym i uniemożliwiłoby Polsce wywiązanie się z zobowiązań wynikających z dyrektyw unijnych, skoro nie istniałby w Polsce sprzedawca, zobowiązany do zakupu tej energii. Niewątpliwie nie może być takim sprzedawcą P , do którego sieci przesyłowej jest przyłączone OZE, gdyż nie jest on sprzedawcą energii a jego koncesja nie obejmuje obrotu

energii. Zatem także wykładnia systemowa (nakazująca interpretować normy prawa wewnętrznego w zgodzie z normami prawa europejskiego) nie pozwala na dokonanie wykładni analizowanych przepisów po myśli powoda.

Co się zaś tyczy konkretnie obowiązku powoda zakupu energii wytworzonej w OZE E1, to wskazuje na niego położenie źródła energii (bloku energetycznego nr 9) w obszarze faktycznego działania P. Skoro bowiem przepis art. 9a ust 6 p.e. stanowi, że obowiązek ciąży na sprzedawcy, na obszarze działania którego znajduje się OZE, a F jest jedynym operatorem sieci dystrybucyjnej na terenie Gminy – wyodrębnionym z przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo, na którym ciążą obowiązki sprzedawcy z urzędu (jak o tym stanowi art. 11 ustawy z 4 marca 2005 r.) – na obszarze której usytuowane jest również OZE, to oczywistym jest, że to właśnie P jest podmiotem obciążonym ustawowym obowiązkiem zakupu całej energii wyprodukowanej w tym źródle.

Jak wskazał Sąd Okręgowy, nie jest przy tym jego rolą, rozstrzygnięcie innych abstrakcyjnych stanów faktycznych, na jakie wskazywał powód, w tym problemu wyznaczenia podmiotu zobowiązanego do zakupu energii, gdy na terenie jednej gminy działa kilka przedsiębiorstw energetycznych wyodrębnionych z przedsiębiorstw zintegrowanych pionowo.

Nałożony na powoda obowiązek zakupu energii wytworzonej w OZE jest niewątpliwie obowiązkiem publicznoprawnym i stanowi dopuszczalny wyjątek od konstytucyjnej zasady wolności gospodarczej, o jakiej mowa w art. 20 Konstytucji. Takie jednak ograniczenie prawa jest przez Konstytucję dopuszczalne (art. 22), o ile istnieje ważny ku temu interes publiczny, a ograniczenie następuje w drodze ustawy. W sprawie niniejszej chodzi o wsparcie dla rozwoju OZE w postaci nałożenia obowiązków na niezależne podmioty, co jest niezbędne dla zapewnienia zrównoważonego rozwoju w sektorze energetycznym, ale rozumianego nie jako określony rodzaj

działalności gospodarczej realizowanej w tej dziedzinie, ale jako wartość, jaką niesie ze sobą produkcja czystej energii. Takie ograniczenie podyktowane jest także treścią art. 74 Konstytucji, który obliguje władze publiczne do zapewnienia bezpieczeństwa ekologicznego współczesnemu i przyszłym pokoleniom oraz do chronienia środowiska. Te wartości uzasadniają stworzenie ram prawnych, które pozwolą zminimalizować skutki mechanizmów wolnorynkowych w odniesieniu do obrotu energią wytwarzaną ze źródeł odnawialnych, której producenci ze względu na wyższe koszty produkcji wymagają takiej ochrony (*podobnie Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 8 kwietnia 1998 r., K 10/97*).

Według Sądu I instancji, nie było uprawnione twierdzenie powoda, że organ regulacyjny orzekł ponad treść wniosku zainteresowanego, w szczególności, aby wbrew jego woli orzekł o zawarciu umowy na czas nieoznaczony. Jakkolwiek należy zgodzić się z powodem, że E

składała powodowi propozycję zawarcia umów okresowych, niemniej jednak wniosek do Prezesa URE nie był ograniczony w takim zakresie. Jednocześnie należało dokonać wykładni oświadczenia woli zainteresowanego zawartego we wniosku skierowanym do Prezesa URE, w którym brak było wniosku o czasowe ograniczenie umowy o zakup energii.

Nie znalazł również uznania Sąd I instancji zarzut, że umowa będąca wynikiem rozstrzygnięcia Prezesa URE nie zawiera wszystkich elementów przedmiotowo istotnych, w szczególności ilości energii w podziale na okresy umowne, mocy umownej oraz warunków wprowadzenia jej zmian, wysokości bonifikaty za niedotrzymanie standardów jakościowych obsługi odbiorców oraz odpowiedzialność stron za niedotrzymanie warunków umowy, które zdaniem powoda winny znaleźć się w umowie ze względu na treść art. 5 ust 2 pkt 1 p.e.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy oddalił na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. wniesione przez powoda odwołanie, jako bezzasadne, a o kosztach procesu orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c.

W apelacji P zaskarżył wyrok w całości, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów i wyprowadzenie błędnych, niezgodnych z zasadami logiki formalnej i doświadczeniem życiowym wniosków przez uznanie, że powód jest operatorem sieci dystrybucyjnej, a także uznanie, że powód „forsuje koncepcję wyłączającą z systemu wsparcia wytwórców przyłączonych do sieci przesyłowej”, podczas gdy stanowisko powoda ogranicza się do stwierdzenia, iż to nie powód jest zobowiązany do zakupu od EI

energii elektrycznej w trybie art. 9a ust. 6 p.e.;

- art. 3 pkt 29 p.e. i art. 9i ust. 1 i 10 p.e. przez błędne przyjęcie, że powód jest sprzedawcą z urzędu, podczas gdy definicja sprzedawcy z urzędu z art. 3 pkt 29 p.e. stanowi postać definicji nieklasycznej, w której pełny zakres uzyskuje się po odczytaniu jej wraz z art. 9i ust. 1 i 10 p.e., w konsekwencji czego za sprzedawcę z urzędu można uznać wyłącznie podmiot, który jest przedsiębiorstwem energetycznym posiadającym koncesję na obrót paliwami gazowymi lub energią elektryczną, świadczący usługi kompleksowe odbiorcom paliw gazowych lub energii elektrycznej w gospodarstwie domowym, niekorzystającym z prawa wyboru sprzedawcy, jeżeli jednocześnie został wybrany lub wyznaczony przez Prezesa URE na sprzedawcę z urzędu, w trybie określonym przez art. 9i p.e.;

- art. 10 ust. 1 i ust. 2 w zw. z art. 11 ustawy z 4 marca 2005 r. w zw. z art. 10 ustawy z dnia 8 stycznia 2010 r. w zw. z art. 9a ust. 6 p.e. przez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że powód jest podmiotem wykonującym

zadania sprzedawcy z urzędu zobowiązanym do zakupu zaoferowanej przez El . . . energii elektrycznej wyprodukowanej w odnawialnym źródle energii przyłączonym do sieci przesyłowej operatora przesyłowego . . . , podczas gdy przepisy te nie dają podstaw do wyznaczenia powoda jako podmiotu zobowiązanego do zakupu energii elektrycznej w trybie art. 9a ust. 6 p.e. ze źródła przyłączonego do sieci przesyłowej . . . na jakimkolwiek terenie geograficznie lub administracyjnie określonym, w tym obszarze działania powoda lub operatora systemu dystrybucyjnego, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z 4 marca 2005 r.;

- art. 2, 7, 22 i 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 10 ust. 1 i ust. 2 w zw. z art. 11 ustawy z 4 marca 2005 r. w zw. z art. 10 ustawy z 8 stycznia 2010 r. i w zw. z art. 9a ust. 6 p.e. przez dokonanie wykładni rozszerzającej przepisów określających obowiązek publicznoprawny zakupu energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i uznanie, że z wyżej wymienionych przepisów wynika, iż powód jest podmiotem zobowiązanym do zakupu energii elektrycznej w trybie art. 9a ust. 6 p.e. ze źródła przyłączonego do sieci przesyłowej . . . na obszarze działania powoda lub operatora systemu dystrybucyjnego, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z 4 marca 2005 r.;

- art. 3 i 87 ust. 1 Konstytucji w zw. z art. 10 ust. 1 i ust. 2 w zw. z art. 11 ustawy z 4 marca 2005 r. w zw. z art. 10 ustawy z 8 stycznia 2010 r. i w zw. z art. 9a ust. 6 p.e. przez dokonanie takiej wykładni ustawy, która nie jest możliwa do zastosowania powszechnie na terenie całej Rzeczypospolitej Polskiej, wobec istnienia gmin, przez obszar których przebiegają linie przesyłowe . . . , jak również, na których terenie jednocześnie prowadzą działalność dystrybucyjną przynajmniej dwaj różni operatorzy systemu dystrybucyjnego wyodrębnieni z przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo;

- art. 3 pkt. 13 p.e. w zw. z art. 9a ust. 6 p.e. przez uznanie, że powód w stosunku prawnym zakupu energii elektrycznej w trybie art. 9a ust.6. p.e. nie jest odbiorcą energii elektrycznej lecz jej dystrybutorem, podczas gdy odbiorcą, zgodnie z definicją ustawową klasyczną, jest każdy, kto otrzymuje lub pobiera paliwa lub energię na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym, czyli również sprzedawca z urzędu dokonujący zakupu energii elektrycznej w trybie art. 9a ust. 6 p.e., co w konsekwencji doprowadziło do uznania, że umowa sprzedaży energii elektrycznej nie musi zawierać elementów wskazanych w art. 5 ust 2 pkt 1 p.e., w tym m.in. określenia bonifikat za niedotrzymanie standardów jakościowych obsługi odbiorców;

- art. 5 ust. 2 pkt. 1 p.e. poprzez usankcjonowanie i uznanie zgodności z prawem zaskarżonej decyzji orzekającej zawarcie umowy o treści nie zawierającej elementów przedmiotowo istotnych, a w konsekwencji ukształtowanie stosunku zobowiązaniowego w sposób sprzeczny z przepisami ustawy, mogący powodować jego nieważność na podstawie art. 58 k.c.;

- art. 8 ust. 1 p.e. przez uznanie za zgodne z prawem orzeczenie przez Prezesa URE zawarcia umowy ponad zakres sporny sprawy, tzn. na czas nieoznaczony, w sytuacji, gdy zakres kompetencji Prezesa URE ogranicza się wyłącznie do spraw spornych dotyczących odmowy zawarcia, m.in. umowy sprzedaży energii elektrycznej, a zakres sprawy spornej dotyczył wyłącznie terminowych, obejmujących precyzyjnie wskazany okres, ofert sprzedaży energii.

W konsekwencji, powód wniósł o zmianę wyroku w całości przez orzeczenie braku obowiązku P zakupu energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii oferowanej przez E:

... w trybie art. 9a ust. 6 p.e., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu.

W odpowiedziach na apelację pozwany i zainteresowany wnieśli o jej oddalenie, podtrzymując dotychczasową argumentację.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, szczegółowo opisane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i przyjmuje je za własne. Stan faktyczny nie był zresztą w niniejszej sprawie sporny, a spór stron koncentrował się wobec wykładni obowiązujących przepisów prawa.

Wobec istniejących wątpliwości co do wykładni prawa Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 23 lutego 2016 r. na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. przedstawił Sądowi Najwyższemu zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości: „1. Czy przedsiębiorstwo energetyczne, spełniające warunki określone w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 2005 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz ustawy – Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2005 r. Nr 62, poz. 552 ze zm.), wykonuje na podstawie art. 10 ust. 2 tej ustawy zadania sprzedawcy z urzędu – w zakresie zakupu energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii, o którym mowa w art. 10 ustawy z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2010 r. Nr 21, poz. 104) – dla przyłączonych do sieci przesyłowej, znajdującej się na terenie obejmującym obszar działania tego sprzedawcy, odnawialnych źródeł energii (art. 9a ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 1059 ze zm.) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw)? a w wypadku pozytywnej odpowiedzi na to pytanie – 2. Czy „teren obejmujący obszar działania” przedsiębiorstwa energetycznego wykonującego zadania

sprzedawcy z urzędu w zakresie zakupu energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w rozumieniu art. 9a ust. 6 Prawa energetycznego jest tożsamy z obszarem działania przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo (operatora systemu dystrybucyjnego), z którego przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące zadania sprzedawcy z urzędu zostało wyodrębnione?”.

W odpowiedzi na to pytanie Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 9 czerwca 2016 r., III SZP 1/16 stwierdził, że „Przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 4 marca 2005 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz ustawy - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. 2005, Nr 62, poz. 552 ze zm.), jest zobowiązane do zakupu energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii przyłączonych do sieci przesyłowej w miejscu znajdującym się na obszarze, na którym przedsiębiorstwo to wykonuje zadania sprzedawcy z urzędu (art. 10 ustawy z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r., Nr 21, poz. 104) w związku z art. 9a ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (jednolity tekst: Dz. U. z 2012 r., poz. 1059 ze zm.) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw).”.

Wymaga podkreślenia, że stosownie do treści art. 390 § 2 k.p.c. uchwała Sądu Najwyższego rozstrzygająca zagadnienie prawne wiąże w danej sprawie. Zatem Sąd Apelacyjny przy rozpoznawaniu apelacji powoda jest związany ww. uchwałą Sądu Najwyższego. W świetle treści tej uchwały zarzuty apelacji skarżącego są bezzasadne.

Powód co do zasady wykonuje zadania sprzedawcy z urzędu. Stosownie do treści art. 3 pkt 29 p.e. sprzedawcą z urzędu jest przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję na obrót paliwami

gazowymi lub energią elektryczną, świadczące usługi kompleksowe odbiorcom paliw gazowych lub energii elektrycznej w gospodarstwie domowym, niekorzystającym z prawa wyboru sprzedawcy. Zgodnie natomiast z art. 9i ust. 1 p.e. sprzedawców z urzędu wyłania Prezes URE w drodze przetargu. W przypadku niewyłonienia w drodze przetargu sprzedawcy z urzędu, Prezes URE, na okres 12 miesięcy, wyznacza z urzędu, w drodze decyzji, tego sprzedawcę, biorąc pod uwagę możliwość wypełnienia przez niego obowiązków określonych w ustawie, oraz określa obszar wykonywania przez niego działalności gospodarczej (art. 9i ust. 10 p.e.). Stosownie jednak do treści art. 10 ust. 2 ustawy z 4 marca 2005 r. przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w art. 10 ust. 1 tej ustawy, w okresie od dnia 1 lipca 2007 r. do czasu wyznaczenia przez Prezesa URE lub wyłonienia w drodze przetargu sprzedawcy z urzędu, na zasadach określonych w art. 9i p.e., wykonuje zadania sprzedawcy z urzędu dla odbiorców przyłączonych do sieci operatora systemu dystrybucyjnego, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z 4 marca 2005 r.

Poza sporem jest, że powód spełnia warunki określone w art. 10 ust. 1 ustawy z 4 marca 2005 r., tj.: 1) został wyodrębniony z przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo w celu zapewnienia operatorowi systemu dystrybucyjnego niezależności pod względem formy prawnej w rozumieniu art. 9d ust. 1 p.e., 2) posiada koncesję na obrót energią elektryczną, 3) zajmuje się sprzedażą energii elektrycznej odbiorcom energii, przyłączonym do sieci operatora, o którym mowa w pkt 1 (operatora systemu dystrybucyjnego). W szczególności, wymaga wyjaśnienia, że powód został wyodrębniony z przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo – obecnie operatora systemu dystrybucyjnego (zob. art. 3 pkt 11b p.e.) P D

Tym samym, na mocy art. 10 ust. 2 ustawy z 4 marca 2005 r. powód wykonuje zadania sprzedawcy z urzędu wobec odbiorców przyłączonych do sieci dystrybucyjnej P(D

Nie budzi wątpliwości, że sprzedawca z urzędu ma szereg normatywnie określonych obowiązków, w tym także w zakresie nabywania energii elektrycznej wytwarzanej w OZE. Treść uchwały Sądu Najwyższego przesądza jednoznacznie o tym, że powód jako sprzedawca z urzędu zobowiązany jest do zakupu energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii przyłączonych do sieci przesyłowej w miejscu znajdującym się na obszarze, na którym przedsiębiorstwo to wykonuje zadania sprzedawcy z urzędu. Ponieważ powód wykonuje zadania sprzedawcy z urzędu na obszarze wyznaczonym przez zasięg sieci dystrybucyjnej operatora systemu dystrybucyjnego (P D ;), z którego został wyodrębniony, to z uwagi na położenie spornego OZE na tym obszarze (w zasięgi sieci dystrybucyjnej P D) miał obowiązek zawrzeć umowę sprzedaży energii elektrycznej wytworzonej w tym OZE. Zaskarżona decyzja Prezesa URE nie narusza zatem wskazanych w apelacji przepisów prawa.

Chybiony jest także zarzut naruszenia art. 5 ust. 2 pkt 1 p.e. przez to, że zaskarżona decyzja orzeka o zawarciu umowy o treści nie zawierającej elementów przedmiotowo istotnych umowy wskazanych w tym przepisie. Należy zgodzić się z tezą, że decyzja Prezesa URE wydana w trybie art. 8 ust. 1 p.e. zastępuje oświadczenie woli obu stron w przedmiocie zawarcia umowy (por. art. 64 k.c.). Decyzja ta powinna zasadniczo orzec zawarcie między stronami odpowiedniej umowy, po uprzednim ustaleniu jej treści. Wydanie bowiem decyzji, która wyłącznie stwierdzałaby obowiązek zawarcia umowy bez regulacji jej treści, nie prowadziłoby do rzeczywistego rozstrzygnięcia sporu.

Należy nadto, zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 56 k.c. czynność prawna wywołuje nie tylko skutki w niej wyrażone, lecz również te, które

wynikają z ustawy, z zasad współżycia społecznego i z ustalonych zwyczajów. Zatem treść stosunku prawnego wykreowanego decyzją Prezesa URE wydaną na podstawie art. 8 ust. 1 p.e. determinowana jest nie tylko przez treść samej decyzji, ale także przez przepisy ustawy, zasady współżycia społecznego i ustalone zwyczaje. Innymi słowy, Prezes URE nie ma obowiązku określać w decyzji tych elementów umowy (nawet przedmiotowo istotnych), które wynikają z przepisów ustawy, w tym zwłaszcza bezwzględnie obowiązujących.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 pkt 1 p.e. umowa sprzedaży energii elektrycznej powinna zawierać co najmniej postanowienia określające: miejsce dostarczenia paliw gazowych lub energii do odbiorcy i ilość tych paliw lub energii w podziale na okresy umowne, moc umowną oraz warunki wprowadzania jej zmian, cenę lub grupę taryfową stosowane w rozliczeniach i warunki wprowadzania zmian tej ceny i grupy taryfowej, sposób prowadzenia rozliczeń, wysokość bonifikaty za niedotrzymanie standardów jakościowych obsługi odbiorców, odpowiedzialność stron za niedotrzymanie warunków umowy, okres obowiązywania umowy i warunki jej rozwiązania.

W zaskarżonej decyzji Prezes URE określił: miejsce dostarczenia paliw (§ 1 pkt 1.5 umowy – załącznik do decyzji Prezesa URE – k.12v), ilość dostarczanej energii (§ 5 umowy – k.13v), sposób rozliczeń stron (§ 6 umowy – k.13v-14), odpowiedzialność stron za nieodotrzymanie warunków umowy (§ 7 umowy – k.14-14v), okres obowiązywania umowy (§ 12 ust. 1 umowy – k.16) oraz warunki jej rozwiązania (§ 9 umowy – k.15-15v). Należy przy tym wskazać, że zgodnie z art. 9a ust. 6 p.e. (w brzmieniu obowiązującym od dnia 9 sierpnia 2010 r.) p.e. sprzedawca z urzędu jest obowiązany, w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 9a ust. 9 p.e., do zakupu energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii przyłączonych do sieci dystrybucyjnej lub przesyłowej znajdującej się na terenie obejmującym obszar działania tego sprzedawcy, oferowanej przez

przedsiębiorstwo energetyczne, które uzyskało koncesję na jej wytwarzanie lub zostało wpisane do rejestru, o którym mowa w art. 9p ust. 1 p.e.; zakup ten odbywa się po średniej cenie sprzedaży energii elektrycznej w poprzednim roku kalendarzowym, o której mowa w art. 23 ust. 2 pkt 18 lit. b) p.e. Zatem powód ma obowiązek zakupu całej energii elektrycznej wytworzonej w spornym OZE za cenę ustaloną w ww. sposób. W konsekwencji, trzeba uznać, że treść umowy łączącej strony, określona w załączniku do decyzji Prezesa URE, w powiązaniu z obowiązującymi przepisami (w tym zwłaszcza art. 9a ust. 6 p.e.) zawiera wszystkie elementy przedmiotowo istotne, o jakich mowa w art. 5 ust. 2 pkt 1 p.e. (*zob. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 lutego 2016 r., VI ACa 21/15*).

Nadto, w ocenie Sądu Apelacyjnego, Prezesa URE nie wykroczył poza granice sporu orzekając o zawarciu umowy na czas nieoznaczony, a nie tylko w zakresie terminowych, obejmujących precyzyjnie wskazany okres, ofert sprzedaży energii. Nie ulega bowiem wątpliwości, że spór stron sprowadzał się do samej zasady, tj. tego czy na powodzie spoczywa obowiązek zakupu energii elektrycznej wytworzonej w OZE, który w świetle przepisów p.e. nie jest ograniczony w czasie. Tym samym, wydanie przez prezesa URE decyzji jedynie w odniesieniu do konkretnych ofert sprzedaży energii elektrycznej nie uchylałoby sporu między stronami i nie stanowiłoby właściwej realizacji uprawnienia przewidzianego w art. 8 ust. 1 p.e. Poza tym, jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy, skierowany do Prezesa URE wniosek o rozstrzygnięcie sporu nie zawierał żądania ograniczenia obowiązywania umowy w czasie. Tym samym, zarzut naruszenia art. 8 ust. 1 p.e. nie jest trafny.

Dlatego też, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda, jako bezzasadną.

Nadto, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 14 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) zasądził od F . w . na rzecz Prezesa URE i E . w kwoty po 540 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.

A handwritten signature in black ink, appearing to read "A. Pawłowski".